

ĐƯỜNG LỐI THIÊN CHÚA QUẢ LÀ TOÀN THIỆN!

... Chứng từ của các bậc cha mẹ người Ý trong tiến trình giáo dục và đồng hành với con cái trong thế giới hôm nay. Trước tiên là chứng từ của một người Cha.

Tôi bước vào bậc làm Cha Mẹ - hay nói đúng hơn trong trường hợp của tôi là bậc làm Cha - khi đưa con gái đầu lòng Elisa của chúng tôi chào đời. Ngay sau khi bé lọt lòng mẹ, bà đỡ vừa âu yếm vừa trang trọng đặt vào vòng tay tôi bé Elisa. Bé mở to đôi mắt trong xanh nhìn tôi với cái nhìn của đứa trẻ mới sinh. Tôi có cảm tưởng như bé muốn nói với tôi:

- Ba là Ba của con phải không?

Đây là câu hỏi và tôi có nhiệm vụ tuyệt đối phải xác định:

- Đúng như vậy!

Kể từ cái giây phút linh thiêng mặt đối mặt ấy giữa hai Cha-Con, tôi tiếp nhận một vai trò mới trong cuộc đời tôi. Bé nhìn tôi và tôi nhìn bé: sự kiện này đủ để chúng tôi bắt đầu dệt nên mối tương quan Cha-Con. Chính bé Elisa kéo từ tôi ra cái tước hiệu là Cha. Và cái tước hiệu là Cha của tôi cũng chào đời cùng lúc với bé Elisa. Thật là một biến cố tuyệt vời!

Tiếp theo sau Elisa là đến Sara và Matteo chào đời. Khi Sara và Matteo sinh ra thì tôi đã thay đổi rất nhiều trong tâm tình và trong tư cách làm Cha. Tước hiệu vẫn là một, nhưng tâm tình phụ tử của tôi cùng lớn lên theo dòng thời gian với các con. Chính các con lôi kéo tôi đi và chúng thành công trong việc làm cho tôi phải sử dụng mọi năng lực cùng mọi tình yêu triu mến và mọi trách nhiệm của tôi để chu toàn nghĩa vụ làm Cha.

Bây giờ - sau thời gian sống nghiêm chỉnh trách nhiệm làm Cha - thì tôi hiểu rằng giáo dục con cái cũng có nghĩa là phải ra khỏi chính mình, phải để cho con cái kéo ra ngoài những gì là tuyệt hảo nhất nơi chúng ta - bậc làm Cha Mẹ - để thông chia cho con cái.

Tôi có thể so sánh biến cố trở thành Cha Mẹ với một cuộc xuất hành. Chúng tôi đi từ một xứ sở quen biết - nơi mà con cái chưa có - đến một xứ sở mới lạ - với sự hiện diện của con cái. Nơi xứ sở mới này chúng tôi không thể sống riêng rẽ hoặc sống như thể không có con cái. Không! Không thể được! Chúng tôi không thể quay trở lại đằng sau nhưng phải cùng nhau tiến bước.

Thế nhưng, có một câu hỏi thoáng qua như một niềm đau kín ẩn nằm sâu trong trái tim chúng tôi là bậc Cha Mẹ ở vào cái thời đại tân tiến hôm nay. Đó là: Giờ đây các con đã lớn. Đứa thì 23 tuổi đứa thì 21 tuổi và út Matteo thì lên 7 tuổi. Liệu chúng tôi vẫn còn mãi mãi là Cha Mẹ của các con không?

... *Chúng từ của một Bà Mẹ bây giờ là Bà Nội.*

Một hôm, đứa cháu gái 16 tuổi đến nhà thăm tôi và nói:

- Nội biết không, Ba Má con không hiểu con. Ba Má muốn con làm theo ý Ba Má con mà không hề nghe con trình bày.

Đó cũng là lời than thở của Ba cháu ngày Ba của cháu còn là vị thành niên. Nhưng lúc đó con trai tôi không nói với tôi mà đi than thở với Bà Dì, thường được các cháu tỉ tê tâm sự.

Giờ đây đến phiên tôi lắng nghe các lời tỉ tê của các cháu. Trí khôn tôi bỗng quay về với cái thời làm Cha làm Mẹ của 3 đứa con trai. Đặc biệt khi chúng đang ở lứa tuổi dậy thì. Lúc ấy hiền phu tôi và tôi chúng tôi thường cùng nhau bàn thảo xem phải chọn thái độ đúng đắn nào khi đối diện với các con trong vấn đề giáo dục: Nghiêm khắc chăng? Hay là khoan nhượng? Hoặc đối thoại trong ôn hòa sáng suốt? Dĩ nhiên thái độ thứ ba là đối thoại với con cái được mọi người khuyên nên làm, đặc biệt là các nhà giáo dục. Và dĩ nhiên chúng tôi cũng hoàn toàn áp dụng phương pháp đối thoại với 3 đứa con trai.

Thế rồi một hôm, một trong ba đứa, đến nói chúng tôi:

- Thưa Ba Má, con và bạn gái Simona, chúng con quyết định làm một chuyến du hành.

Xin nói thêm là lúc ấy cả hai đứa còn đang ở trong lứa tuổi vị thành niên. Và dĩ nhiên là chúng tôi không thể chấp nhận. Tuy nhiên chúng tôi áp dụng phương pháp đối thoại ôn hòa và thẳng thắn. Mọi lý lẽ đưa ra đều nhắm đến câu trả lời dứt khoát là KHÔNG. Nhưng đứa con trai chúng tôi vẫn cứ đầu không chấp nhận. Chỉ có lý do sau cùng "lấy tiền ở đâu để đi du lịch?" mới khiến cho cậu thiếu niên đành phải chấp nhận lời khước từ của Ba Má.

Thế nhưng chấp nhận trong chiến tranh lạnh. Nghĩa là cậu bé chọn giải pháp giữ tinh lạnh và rút vào phòng riêng đóng kín cửa lại. Cuộc chiến diễn ra trong vòng mấy ngày trời với biết bao khó khăn và thương lượng giải thích của Ba Má!

Bây giờ thì đến lượt đứa con gái - con của đứa con trai ngày xưa - lại đến than thở với tôi là Bà Nội về cùng một câu chuyện y như ngày trước! Thế mới hiểu rằng các bậc Cha Mẹ phải luôn luôn biết nói KHÔNG với con cái khi chúng đòi hỏi những điều không đúng, không hợp lý. Chính những cái khước từ chính đáng - đôi khi thật đau đớn - mới giúp con cái lớn lên và trưởng thành. Nhưng bốn phận của Cha Mẹ cũng thật khó khăn biết bao!

... **"Đường lối THIÊN CHÚA quả là toàn thiện. Lời Chúa hứa được chứng nghiệm tỏ tường. Chính THIÊN CHÚA là khiên che thuẫn đỡ cho những ai ẩn náu bên Ngài. Ngoài Chúa ra hỏi ai là THIÊN CHÚA? Ai là núi đá độ trì, ngoài THIÊN CHÚA của con? Chính THIÊN CHÚA làm cho con nên hùng dũng, và cho đường nẻo con đi được thiện toàn. Chúa cho đôi chân này lạnh lẽ tựa chân nai. Ngài đặt con đứng vững trên đỉnh núi. Tập cho con theo phép binh đao, luyện đôi tay rành nghề cung nỏ. Lạy Chúa,**

Ngài ban ơn cứu độ làm khiên mộc chở che con. Ngài đưa tay uy quyền nâng đỡ, săn sóc ân cần giúp con lớn mạnh. Đường con đi, Chúa mở rộng thềm thang, chân con bước không bao giờ lảo đảo”
(Thánh Vịnh 18(17),31-37).

(“SACRO CUORE”, Santuario del Sacro Cuore - Salesiani - Bologna, N 1 Gennaio 2010, trang 8-9)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt